

Keby len bolo šťastie všade

Keby len bolo šťastie všade...

Kde bolo, tam bolo, bola Smutná krajina, každý v nej len nariekal, plakal, sťažoval sa. Kráľ bol ešte smutnejší, pretože nemal kráľovnú. Za dvoma horami, východne, bolo kráľovstvo, ktoré bolo šťastné a radostné. Aj keď mladý princ už rodičov nemal, stále bol šťastný, pretože vedel, že tak môže potešiť veľa ľudí, ale aj tak ho už život vo Veselej krajine začal nudiť.

Vybral sa on do sveta, postretával veľmi veľa šťastných aj smutných, chorých aj zdravých, chudobných aj bohatých, dostal sa k rieke, ktorá rozdeľovala dve krajiny. Mal šťastie, pretože pltník práve prirazil k brehu svoju drevenú dosku, na ktorej ľudia prevážal. Princ zašiel za ním a prihovoril sa starému, no milo vyzerajúcemu pánovi: „Dobrý deň, dobrý človek. Prosím vás krásne, kam idete s vašou pltkou?“

Starček sa na neho obzrel s unaveným výrazom, ale stále sa usmieval. „Joj mládenec a kam by si chcel?“

„No popravde ujko môj milý ani neviem, stačí mi ak ma zveziete naproti, zaplatím koľko len budete chcieť.“

Starček na neho pozrel veľmi prekvapeným pohľadom. „Čo by si ty len robil v Smutnej krajine?“

Princ sa zasmial. „No napríklad ich rozveselím, čo vy viete ujko, tak za koľko?“

„Chlapče, ak sa ti to podarí, tak aj zadarmo! Kráľ a princezná sa len v slzách topia!“ zanariekal starec a zalomil rukami.

Princ prikývol a zobral si vrece na plece a nastúpil za starcom na pltku. „Viete ujko, prajem si, aby bola všade radosť, smiech a šťastie, aj keď je to niekedy ťažké.“ usmeje sa, predsa aj on si prešiel smútkom, keď rodičov stratil.

Princ strávil príjemnú hodinu a pol so starcom. Bol to ten najmilší človek, ktorého na jeho cestách stretol. Starec ho vylodil na druhom brehu, v krajine Smutnej, kde už z diaľky vidno, že tam chýba radosť. Objal starca a rozlúčil sa s ním.

Keď prešiel cez hranice pískajúc si, strážne ho zastavili a jeden, najvyšší z nich povedal:

„Hej chlapčisko! U nás sa nepíska, jedine smutné pesničky sa spievajú.“

Princ mu hneď na to odpovedal: „Milý pane, ja som zo Šťastnej krajiny, poznám len také, ktoré ma šťastným robia.“

Ale stráže si nedali povedať, buď prestane písať alebo bude písať len smutné melódie. Tak radšej bol ticho a ubytoval sa v malom hoteli, kde to bolo ako „mŕtve“. Šiel sa pozrieť na trh, ticho mu moc dlho nevydržalo. No tak si začal spievať radostné pesničky, ktoré mu mama ako malému spievala, ale nevydržalo mu to dlho, stráže ho zajali, pretože ho už raz upozorňovali. Dovedli ho pred kráľa, ktorý mal tak zachmúrenú tvár, akú asi nikdy v živote nevidel.

Poklonil sa. „Vaša výsosť, ospravedlňujem sa za problémy, ktoré som spôsobil.“

„Ako iste vieš, toto je Smutná krajina. Veselé piesne v nej nie sú prípustné!“ ozval sa prísne smutný kráľ. „Nemáme dôvod na radosť.“

„Ako dokážete byť všetci celý život takí smutní?“

„Nuž, ako?! Nikto sa nás nepýtal, do akej krajiny sa chcem narodiť.“ vysvetlil mu kráľ. „Odkedy sa pamätám, odvtedy sú všetci smutní.“

„Chcete povedať, že ste sa nikdy nezasmiali?“ prekvapene sa spýtal princ.

„Namôjveru, nikdy!“ kráľ vstal zo svojho trónu a prešiel sa po nádvorí paláca. „A za to, že si spieval veselé piesne, ťa trest neminie!“

„Nechcel som Vás uraziť, ani nahnevať.“ princ sklonil hlavu. „Ja pochádzam zo Šťastnej krajiny a tam smútok nemá miesto.“

„Aké je to smiať sa a veseliť sa?“ zvedavo sa spýtal kráľ.

„Je to neopísateľný pocit šťastia, Vaša výsosť.“

„Čiže, keď sa smeješ, si šťastný?“ princ prikývol. „A čo Ti spôsobuje to šťastie?“

„Pre mňa je šťastím každý deň, ktorý prežijem s ľuďmi, ktorých mám rád. Môžeme sa spolu rozprávať, smiať sa a zabávať. Vždy prežijeme neuveriteľné dobrodružstvá, ktoré si navždy zapamätáme.“

„Čo by pomohlo tejto krajine, aby bola šťastná?“ opýtal sa smutný kráľ.

„Skúste sa usmiať Vy. Ak ľudia uvidia, že sa usmievate, vyčarí im to úsmev na tvári.“

A tak kráľ sa prvýkrát v živote usmial. Od toho dňa sa všetci učili usmievať a z kráľa a princa sa stali nerozluční priatelia.